

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo lista „Mir“ v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 h od garmond-vrste vsakokrat.

Leto XXXV.

Celovec, 26. maja 1916.

Št. 21.

Obletnica vojske z Italijani in Slovenci.

Dne 23. majnika je poteklo leto, kar nam je napovedal vojsko verolomni zaveznik. Tedaj smo zapisali besede: „Naj le pride Lah, bo že videl, kako prijetno je, razbijati si glave ob avstrijskem kamenitem zidu na jugu... Na Laha! Udrimo po njem! To je ljudski bojni klic! V našem narodu pravzaprav nikdar ni zaspal, in morda nobena vojska Slovencev ne bi mogla tako elektrizirati, kakor boj zoper Laha, zoper katerega so se že naši pradedje zmagovito vojskovali.“

In tako se je zgodilo! Predobro poznamo svoj narod in bratski hrvatski narod, da ne bi bili vedeli, da si bodo Lahi ob tem zidu pobili glave. Zgodovina bo o tem slovensko-hrvatskem zidu zoper Italijane vedela več, veliko več povedati, kakor je izvedel svet dosedaj iz naših uradnih poročil in iz časopisja. Toda ves slovenski in hrvatski narod se zaveda, kaj da je bil v tej vojni za našo pre-slavno dinastijo in avstrijsko domovino. Vsi narodi so se v tej vojski izkazali, vsi so bili kakor trden zid v obrambo domovine, Slovenci in Hrvati so bili več, bili so vihri, ki je podirala italijanske vrste, bataljone, lahko rečemo armade. Cela kopa pisem naših fantov in mož leži pred nami, ki povedo z drugimi besedami ravnoisto. Odveč bi bilo navajati jih. Omenimo le iz enega pisma za slovenske vojake značilni stavek: „Po tretji italijanski ofenzivi je prišel en bataljon po dveh mesecih iz postojanke; klicali so mu: „Die berühmten Slovenen!“ (Slavni Slovenci!) Na nekem bregu je bila sv. maša. Ta pobožnost me je zelo ganila, je rekel polkovnik, in vesel sem, da sem imel s svojimi korenjaki priložnost, udeležiti se božje službe.“ Slovenec je hraber in pobožen.

kri sinov našega in hrvatskega naroda je izpričala njuno zvestobo in junaštvo in dokazala, da naši vojaki vedno in povsod v najpopolnejši meri izvršujejo svojo dolžnost. Nedogledne gališke poljane, brdovito srbsko bojišče in okrvavljeni bregovi ob Soči pripovedujejo dolgo in junaško povest. In zadnje dni, ko podijo naši na Tirolskem Italijane kakor iz grma zbecanega in prestrašenega zajca, je zažarela naša zvezda v novi luči. Sam prestolonaslednik Karol Franc Jožef se je postavil na čelo izbranim četam, ki vršijo te čudovite čine. „Tagespost“ je povedala, da so te izbrane čete — alpske čete. Te misli naj bodo zapisane v zahvalo, bodrilo in priznanje našim vojakom, pa tudi za tiste merodajne kroge, ki so pustili pred vojsko, da se je ob Adriji razpasla irredenta na škodo domačega, hrvatskega in slovenskega prebivalstva. Irredenti, podpihovani iz Italije, univerzo v Trstu, 20.000 slovenskim otrokom v Trstu pa niti ljudske šole ne! Čisto v našem smislu piše tozadevno „Slovenec“ z dne 13. t. m.: „Na svoji zemlji smo hoteli živeti in smo pustili tudi drugim živeti, pa naj pridejo tudi od severa, samo da priznajo, da smo mi na svoji zemlji prvi in imamo vsaj pravico do prostega narodnega razvoja vseh svojih bogatih duševnih in gospodarskih sil —. Narod ob morju zahteva le to, da se prizna njegova poštena avstrijska misel in pravica, da se tudi enakopraven v primorski zemlji in na morju razvija in sodeluje z drugimi. Viribus unitis, cesarjevo in naše geslo, toda dajte nam priliko, da pokažemo in razvijemo svojo moč! Naj izgine iz src tega naroda mučna in mračna misel za njegov obstoj, rešite narodne sile nepotrebne narodne boja in dajte mu drugega dela. Dajte mu šol, da razvije svoje bogate sile za kulturno in gospodarsko posredovanje za Avstrijo na Balkanu. Adrija je temelj avstrijske velesile, toda njen vogelni kamen sta hrvatski in slovenski narod ob morju. Dajte našim krajem pravo avstrijsko, slovensko-hrvatsko lice, pomagajte našemu kmetu na rodni zemlji, naši mladini dajte vseh raznih šol, posebno strokovnih, našemu delavcu dela ob morju in na morju in — trdna bo Avstrija ob Adriji.“

V „Rdeči knjigi“, ki je izšla 26. majnika 1915, je bila potrjena vest, da je monarhija ponudila Italiji južno Tirolsko, ozemlje zapadno od Soče, avtonomijo Trsta in ustanovitev italijanske visoke šole v Trstu; monarhija prizna popolno nadvlado Italije nad Valono in okolico, izreče, da nima ničesar iskati v Albaniji in se odpove vsem zahtevam, ki bi jih mogla staviti vsled zasedenja Dodekaneza po Italiji. Zato je zahtevala monarhija le, da se Italija ves čas med vojsko nasproti monarhiji, Nemčiji in Turčiji zadrži popolnoma nevtralnno in izreče, da nima nobene odškodnine iskati zavoljo pridobitve Avstro-Ogrske tekom vojske ali vsled mirovnega sklepa. Toda s to ponudbo Italija ni bila zadovoljna; zahtevala je več na Tirolskem, Soško dolino z Gorico vred, pomorsko obrežje do Nabrežine, del Koroške, otoke Vis, Hvar, Korčulo, Lastovo in še nekaj manjših otokov, Trst naj postane samostojna država, monarhija naj prizna italijansko nadvlado nad Valono in okolico, izreče naj, da nima v Albaniji ničesar iskati in da odstop ozemelj takoj izvrši.

Slovensko prebivalstvo je vedelo, da bo ravno ono, ker je na mejni straži zoper Italijo, izkusilo vse vojno gorje, ako napove Italija monarhiji vojsko. Ljudstvu je bilo že splošno znano iz popisov iz Galicije, kakšna usoda da je usoda beguncev, vedelo je, kako vojska pustoši zemljo, polja, vasi, domove, vse, vse. In kljub temu ni zadrževalo z izrazi jeze vsled ponudbe, da naj se del Slovencev izroči Italiji, da jih pogoltne. „Kdo nas je pa vprašal, če hočemo pod Italijana?“ Take glasove smo slišali in brali po slovenskih časnikih. Le v Avstriji je za Slovence dana možna prihodnost, povsod drugod bi bili razcepljeni in s tem obsojeni na smrt. To se je tolikokrat od naših voditeljev glasno in javno povdarjalo, da je prešlo v kri in meso našega ljudstva.

Med vojsko pa je naš narod izpolnoval svojo domovinsko dolžnost in pustil vsa druga vprašanja na strani.

Podlistek.

Na poti k očetu.

Spisal Kristo Koschier.
(Konec.)

V najlepšo obleko je oblekla Minko. Vse ji je dala mati, kar si je deklica želela. Otrok naj opazuje sebe, naj misli nase, da matere v njenih svetih mislih, ki bodo bivale pri Ivo, ne bo motila. V tem groznem dnevu, ko bo mati iskala grob ljubljenega moža, naj se otrok še veseli. Bo še pozneje dostikrat iskal očeta, bo še dostikrat moral misliti na njegov grob. Teh svojih misli se je mati vstrašila. In kaj bi bilo, če bi Minka še mene izgubila? Ne, tako neusmiljen Bog ni. Jaz moram živeti, moram živeti za otroka, četudi bo to življenje brez Iva življenje mučenice. Moje življenje nima več drugega namena in posvetnega cilja kot živeti za otroka. Deklico hočem vzgojiti. Vse svoje ure bom žrtvovala njej.

Vzkliknila je Bogu v zahvalo, da ji je dal otroka, da ima še koga, ki jo ljubi in komur daruje lahko tudi ona vso svojo ljubezen. Gotovo bo ji tudi Minka hvaležna, in up, da ni manjša ljubezen otroka do matere kot ljubezen moža do žene, jo je tolažil.

Mati je sklenila peljati Minko na bližnjo goro. Tam ji hoče pokazati, kje v daljavi je pokopan oče, da ni mogoče priti do njegovega groba.

Že stopa mati na prašni poti in pelje otroka za roko. Za ženo je bila to strma pot na Golgato. Pot na Golgato je nastopila tudi deklica, čeprav

je občutila le še zunanji napor. Živela je še srečna v človeški brezskrbnosti.

„Mama, ko bo minilo še eno leto in še eno in ko bo nedelja, bodo prišli oče zopet domu!“

„Da, Minka, tedaj bodo prišli oče domu.“

„In mi bodo še lepšo kijkljico kupili, kaj ne, mama?“

„Da, še lepšo dobiš tedaj.“

„In čečo (punčika) bodo prinesli.“

„Tudi čečo boš dobila.“

„Tako čečo, da bo sama stala, kaj ne mama? In čeča bo tako velika kot jaz in bo tudi tako lepo obleko imela.“

„Prav tako bo kot si ti,“ ji odgovori mati.

„Mama, je še daleč do očeta?“

„Še daleč, Minka, še jako daleč,“ ji odgovori mati. „Glej, Minka tam daleč za zadnjimi gorami in tam še daleč naprej se razprostira široka ravnina in daleč na tej ravnini je veliko pokopališče in tam so pokopani tvoj oče.“ Mati se je zamislila v daljavo. Tam daleč je pokopan njen Ivo. Strmela, hrepenela je tja, a komaj so dosegle misli te kraje.

Zdaj pa je zopet gledala nazaj v one čase, ko je Iva prvič spoznala, ko ga je vzljubila, na dneve, ki sta jih preživela v sreči, polni najlepših nad. A vse je minilo! Zdaj pa ta grozna bodočnost! Kakor v obupu so begale njene temne oči v daljavo.

Tedaj se oglasi Minka, ki se je igrala s planinkami, ki jih je nabrala.

„Mama, mama,“ je začela klicati deklica.

Mati se spomni na otroka, hiti k njemu, ga objame in vzklikne. Nisem zapuščena! Imam še

tebe, Minka, in nihče ne sme in ne more mi te vzeti. Poljubovala in objemala je ljubljeno hčerko.

„Mati, bova šle domu,“ je začela Minka. Naveličala se je igrati. Tudi ni več mislila, zakaj je pravzaprav prišla na goro. Preveč utrujena je bila. Čas za odhod je pa tudi že prišel. Težko se je ločila mati od tega kraja, zakaj tukaj je bila vendar bliže svojemu možu, bliže grobu. Še enkrat je pokazala hčerki v daljavo, kje naj išče grob svojega očeta.

„Minka, ko boš postala večja, bova šle na očetov grob.“

„Mama, bom kmalu tako velika?“

„Kmalu,“ ji odgovori mati.

Ustrašila se je mati tega vprašanja, ker je čutila v njem izraženo neko hrepenenje po očetu. Bala se je, da bi hčerka zahtevala od nje enkrat očeta. Tako sta stopale navzdol, a materi se je zdela pot še bolj naporna, še bolj strma. Minka pa je skakljala čez kamenje in se še na poti igrala. Medtem je nastal večer in na vzhodnem nebu se je prikazala bliščeča zvezda.

„Mama, tam zunaj je že luč,“ začne zopet Minka.

„Da, je že pozno,“ ji odgovori mati.

„Kaj ne, mati, ta luč sveti očetu.“

„Da, očetu sveti ta luč.“

„Ali jo je Bog prižgal, da tako lepo sveti?“

„Bog je prižgal luč očetu.“

„Mama, ta luč očetu vedno sveti!“

„Da, Minka, ta luč očetu vedno sveti. Tam, kjer so oče, ni teme, tam ni noči, tam so vedno lepe luči prižgane.“

Naš narod je bil pripravljen raje na žrtve, velike žrtve, kakor da bi se odrezal del našega živega telesa in se vtelesil Italiji. Trpel je veliko, vendar pa manj, kakor se je izprva splošno mislilo. Kdo pač bi bil prisodil tedaj Italijanom tako slabost. Vpili so, da bodo kmalu na Dunaju, pa še v Gorico niso mogli. Levova hrabrost naše armade je obvarovala naše širše ozemlje pred vojnim opustošenjem. Izpolnila se je želja našega narodnega preroka-pesnika o „Soči“:

Takrat se spomni, bistra Soča,
Kar gorko ti srce naroča:
Kar bo ohranjenih vodá
V oblakih tvojega neba,
Kar vode v tvojih bo planinah,
Kar bode v cvetnih je ravninah,
Tačas prodrvi vse na dan,
Narasti, vskipi in tok strašan!
Ne stiskaj v meje se bregov,
Srdita čez branove stopi
Ter tujce, zemlje lačne, vtopi
Na dno razpenjenih valóv!...

Ob Soči se je tudi strla moč italijanske armade, da po preteku enega leta ni samo prišla nikamor naprej, ampak da je bila strahovito vržena s skalnatih tirolskih gorá na italijanska tla onstran meje.

Naš narod ob italijanski meji je po enem letu vojske sijajno prestal izkušnjo zvestobe, in kjerkoli je ob državni meji vihrala vojna burja, ni je dežele, ni ga naroda v Avstriji, ki bi mogel trditi, da je v tem nadkrilil naš narod.

To je bilo ob enoletnici uspešne vojske proti Italiji treba pribiti, ker tudi naš narod hoče po vojski iti po zasluženem plačilo, pa tudi v bodrilo, da zanaprej voljno prenaša težave vojske, sovražnik pa zopet sliši mnenje naroda, po katerega zemlji je brezvestno stegal roke.

Izbera se je obnašal za vojaka v vojski in
opel na vsakoga kot najboljšo

bol oblažajoče mazanje

pri pooklajenju, reumatizmu, gibu, infuzionci,
prani, vnetni in bolni v hrčtu

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. capitel
compov.

Nadomestilo
Sidro-Pain-Expeller.

Steklenica kova. — 1/2, 1/4, 1/8

Dobiva se v lekarnah ali direktno
v Dr. Richter-ja lekarni „Pri sntnem levo“,
Praga, I., Elizabetina cesta 8.

Dnevno raspodiljanje.

Novi uspehi na Tirolskem.

Prestolonaslednik na čelu armade.

Sunek, ki ga je napravila na južnem Tirolskem naša armada, je moral biti strašen. O tem priča razmeroma neverjetno hitro prodiranje naše armade po tem goratem in od Italijanov dobro utrjenem ozemlju in veliko številu ujetih sovražnikov ter zaplenjenih topov. Na čelo prodirajoče armade se je postavil prestolonaslednik feldmaršallajtnant nadvojvoda Karol Franc Jožef. To dejstvo je najboljši porok za uspeh in zmago.

„Mama, pri očetu mora biti lepo! Ali bova kmalu šle k njim?“

„Kmalu bova šle, Minka.“

„In potem bomo vsi tam ostali, ker je tako lepo pri očetu, kaj ne mama?“

„Da, potem nič ne bova šle nazaj.“

Tako živi hrepenenje po nebesih, po večnosti v mladem otroku.

Nehote je tolažila deklica ubogo, obupajočo mater.

Nad zvezdami se bomo videli, tako nas uči sveta vera.

Osramočeno se je čutila mati.

Ona je učila otroka tako, in danes, ko išče in želi moža, mora otrok mater z isto večno resnico tolažiti. Po otroku je oživela vera v njej. Potolažena je bila. Lahko je stopala navzdol, četudi je morala zdaj Minko že na rokah nesti. Na Golgati se ji je v lastnem otroku prikazal tolažilni angelj. Ni zastoj-oblekla hčerke v najlepšo obleko.

Mati je bila zopet srečna. Up na večno združenje jo je oživil. Danes je šele v polni meri občutila srečo matere. Hvalila je usmiljenega Boga, ki jo je obdaroval z otrokom.

Tako živi mlada mati.

Od onega dne je vedno jasen njen obraz. Od tega časa je nistem več videl žalostne. Ne, obiskuje dan na dan žalujoče tovarišice, jih tolaži in jim kaže pot nad zvezde, k možem, k Bogu. In marsikatero obupano srce je že dvignila in mu vžgala novo luč na poti čez Golgato v nebesa.

Na celem ozemlju med Adižo in Brento je zaznamovati sijajne uspehe. Uradno poročilo z dne 17. t. m. pove, da so naši zavzeli sovražno postojanko na visoki planoti Vielgerenth, vdrli v odseku Terragnola v Piazze in Valdugo, pognali Italijane iz Moscheri in po noči v naskoku zavzeli goro Zugna Torta (južno od Rovereda).

Naslednji dan so v odseku med dolinama Leno in Astico zavzeli mejni greben pogorja Maggio, prekoračili dolino Leno, se polastili Osta Bekle in južno od Moscheri na Zugni Torti odbili več sovražnih napadov.

Poročilo z dne 19. t. m. naznanja nadaljne uspehe. Na grebenu Armenterra je bilo šest italijanskih napadov odbitih. Naše med dolinama Leno in Astico prodirajoče čete, pod vodstvom feldmaršallajtnanta nadvojvode Karola Franca Jožefa, so gnale sovražnika nazaj na celi fronti in se polastile italijanskih oklopnih utrdb Campo Molon in Toraro.

V Adižki dolini so morali Italijani izprazniti kraja Marco in Mori.

Poročilo od 20. t. m. pove: V dolini Sugana so naše čete vdrlle v Roncegno. Na grebenu Armenterra so se polastile gore Sasso Alto. Vzhodno od zavzete utrdbe Campo Molon so v naših rokah vrhovi Tonezze, Passo della Fena in Monte Melignone. Tudi s Col Santo (2214 m) je bil sovražnik pregnan.

Od začetka napada so naše čete ujele 257 oficirjev, nad 12.900 mož in zaplenile 107 topov, med temi dvanajst 28-cm-havbic in 68 strojnih pušk.

Poročilo z dne 21. t. m. naznanja, da je vrh grebena Armenterra v naši posesti. Na visoki planoti Lafraun so naše čete vdrlle v prvo trdovratno branjeno sovražno postojanko. Tirolski cesarski lovci in linška infanterija so zavzeli Cima dei Laghi in severovzhodno Cima di Mesole. Južno od prelaza Barcola so tri 28-cm-havbice prišle v naše roke. Od Col Santo so naše čete prodrle proti M. Pasubio. Ujetih je bilo 3000 Lahov, med temi 84 oficirjev, zaplenjenih 25 topov in 8 strojnih pušk.

Poročilo z dne 22. t. m.: Poraz Italijanov na južnotirolski fronti postaja vedno večji. Napad graškega kora na visoki planoti Lafraun je imel popoln uspeh. Sovražnik je bil iz cele postojanke vržen. Naše čete posedujejo Cimo Mandrolo in višine neposredno zapadno od meje od tega vrha do doline Astico. Bojna četa Nj. c. in kr. Visokosti feldmaršallajtnanta nadvojvode Karla Franca Jožefa je zavzela črto Monte Tormeno—Monte Majo.

Od začetka napada je bilo 23.883 ujetih, med temi 482 oficirjev. Naš plen je narasel na 172 topov.

Poročilo z dne 23. t. m.: Naše čete prodirajo sedaj tudi na obeh straneh doline Sugana. Borgo je sovražnik zapustil v begu.

Graški kor je prekoračil mejo in podi tepenega nasprotnika. Italijanska utrdba Monte Verena v smeri na Asiago je že v naši posesti.

V dolini Brand se vrši napad na sovražne postojanke pri Chiesi. Število zaplenjenih topov se je zvišalo na 188. Naša pomorska letala so opetovano metala bombe na mnoge kraje v Italiji.

Francosko bojišče. Na levi strani reke Maas so nemške čete v naskoku zavzele francoske postojanke na vzhodnih razrastkih višine 304 in so jo držale proti več napadom. Pri tem so ujele 9 oficirjev in 518 mož in zaplenile pet strojnih pušk. Na južnem pobočju gorovja „Toter Mann“ so Nemci pomaknili svoje postojanke naprej in ujele 31 oficirjev, 1315 mož ter zaplenili 13 topov, 21 strojnih pušk. Južno od vasi Douaumont in severozapadno od utrdbe Vaux se vršijo boji.

Na ruskem in balkanskem bojišču ni ničesar novega.

Turško bojišče. Na kavkaški fronti se vršijo manjši boji. V Perziji so Rusi zasedli mesto Sakiz (120 km južno od jezera Urmija) in so prodrli dalje do Bane (50 km južnozpadno od Sakiza).

Raznoterosti iz vojne.

Grška in četverozeza.

Atene, 22. maja. Vladni list „Hestia“ je objavil izjavo grškega ministra: Zagotoviti morem, da je kronski svet v svoji zadnji seji pod kraljevim predstvom sklenil, da noben korak četverozeze ne spravi Grške s poti dosedanje politike.

Bazel, 22. maja. „Baseler N.“ poročajo iz Milana: Po „Corriere della Sera“ se poroča iz Grške o obširnih premikanjih čet.

Francoska in Angleška.

Ženeva, 22. maja. Veliko pozornost vzbuja grozilni članek Clemensova, da je postavila An-

gleška premišljeno le manjši del svoje armade. Francoska in Rusija ste zelo hudo krvaveli. Najvišje poveljstvo je zapovedalo čisto nepotrebne ofenzive. Danes mora taka norost nehati. Brambna dolžnost bo šele po več mesecih nudila popoln uspeh. Tudi organizacija Rusije potrebuje časa. Zato mora parlament odločno zahtevati, da se ofenziva preloži. Za četverozezo je le en pripomoček za zmago, v kar so potrebne vse angleške čete. Tokrat bo Francoska čakala, da bodo slavni trije angleški milijoni stali na zapadni fronti, vse drugo pa je slepitev samega sebe.

Solun.

Atene. List „Embros“ poroča: Vznemirljive vesti, ki so dospele v Solun, so povzročile, da je solunsko prebivalstvo trumoma zapustilo mesto. Podalo se je v Atene in druga mesta na Grškem.

Amsterdam. (Kor. ur.) Neki tukajšnji list poroča iz Londona, da so bile v Solunu izkrcane nove čete.

Protiofenziva na Beljak?

Bazel, 23. maja. „Baseler Nachrichten“ izvedo iz dobro poučenega italijanskega vira: V smeri proti Beljaku na koroški meji je italijanska protiofenziva pred začetkom.

Dolina Astico izpraznjena.

Lugano, 22. maja. (Kor. ur.) „Giornale di Vicenza“ poroča: Tonezza, Posina, Laghi, Arsiero in Velo v dolini Astico so bili na povelje vojaške oblasti od civilnega prebivalstva izpraznjeni. Po večini so se podali v Vicenzo.

60.000 beguncev v Milanu.

Lugano, 22. maja. Od sobote so italijanske zveze na železnicah izostale. Potniki iz Milana poročajo, da so se v šolah in javnih poslopih v Milanu nastanili begunci iz zgornjeitalijanske ravnine. Iz obmejnega ozemlja izpraznjenih civilnih prebivalcev se šteje najmanj 60.000.

Mnogo kron za gospodarstvo.

Plačam najvišje cene! Prosim, pošljite mi iz Celovca in iz cele Koroške vse stare, raztrgane obleke, plašče in jopiče od gospodov, žensk in otrok, raztrgane volnene jopiče, volnene nogavice, volnene srajce, volnene cunje, stare kakor tudi nove krpice blaga in perila, stare raztrgane volnene zavese in volnene preproge, vezeni volneni prtji in vse drugo vezeno volneno blago brez vrednosti, stare in nove vreče, krpe iz jute in vse oprane cunje. V Celovcu kupujem tudi manjše množine, zunanje pošiljate najmanj od 5 kg naprej. To vse, četudi čisto raztrgano in navidezno brez vsake vrednosti, tudi sedaj še kupuje po najvišjih cenah trgovina s starinami v Celovcu 9., Spengerjeva ulica 7, poleg Prechtlovega kino, dohod od Pavličeve ulice. Na hišno številko 7 dobro paziti. Krščanska trvdka. Po večje množine v Celovcu pošljem na dom. Dopsnica zadostuje z navedbo, kaj da je in koliko. Denar sledi takoj. Zunanji nabiralci in nabirateljice naj se takoj javijo. Premožniki so naprošeni, naj izročijo skupiček bližnjemu vojnookrbnemu uradu. Stare časnike in knjige brez vrednosti kupujem samo v večjih množinah. Prosim, da to izrežete in shranite!

Junaški slovenski kurat.

Ob smrti vojnega kurata Jožefa Pintarja piše „Reichspost“: Z jugozapadne fronte prihaja žalostno poročilo, da je 11. t. m. zopet umrl na posledicah vojnih naporov junak v duhovski obleki rezervni vojni kurat Jožef Pintar, svetni duhovnik lavantinske škofije, uvrščen v neki domobranski pešpolk. Našli so ga v stanovanju mrtvega in smrt je nastopila hipno vsled srčne kapi. Pokojnik je do zadnjega dne izvrševal svojo službo in še dan pred svojo smrtjo je opravil šmarnico za svoje vojake. Samo njegova najbližja okolica je spoznala z njegovega obraza, da so bili prestani napor močnejši kakor moč njegove volje in vneme za blagor vojakov. Za časa strašnih bojev na Dobrdoški planoti se je moralo sanitetno osebje vsak teden izmenjavati, samo on je ostal nad 50 dni na pomočni postaji, vsem zgled duhovskega poguma in dušnopastirske vneme. Ti razburljivi tedni in to neumorno delo sredi neprestane smrtne nevarnosti je njegovo srce in živce tako izčrpalo, da zadnji mesec pokoja ni mogel več na novo nadomestiti izrabljene življenjske moči. In tako je umrl kot žrtev svojega poklica za Boga, cesarja in domovino! Truplo pokojnikovo so 12. t. m. ob veliki udeležbi drugih vojnih duhovnikov, divizionarja, polkovnega poveljnika in vseh častnikov in moštva njegovega polka slovesno blagoslovili. Koliko spoštovanja je užival vojni kurat Pintar pri svojih predpostavljenih, pričajo naslednje besede polkovnega povelja v spomin pokojniku, ki so se razglasile vsem vojakom: „Vojaki! Težkim naporom vojnega leta, strašnim živčnim pretresom, ki jih prinaša s seboj boj, je podleglo srce našega dragega dušnega pastirja, od vseh ljubljenega in spoštovanega vojnega kurata Jožefa Pintar. Od 1. februarja 1915 je vojni kurat Jožef Pintar pri polku. V dobrih in slabih časih nam je bil vsem ne-

umoren, vnet dušni voditelj, zvest tovariš in prijatelj. Ne težave in napor, ne nevarnosti ga niso mogle zadržati, da ne bi noč in dan, mnogokrat v najtežji življenjski nevarnosti, delil ranjenim in bolnim verske tolažbe in ne navduševal živih k novemu pogumu in neomahljivi vztrajnosti. Nepozabljena ostane v polku za vedno zvestoba do dolžnosti, s katero je vojni kurat Pintar tekom junaške borbe na Doberdobski visoki planoti tedne in tedne, vsako uro v smrtni nevarnosti, vztrajal v razstreljeni vasi, delil težko ranjenim zadnjo tolažbo in pokopaval mrtve junake. Deležen je bil za svoje odlično delovanje priznanja našega Najvišjega vojnega gospoda, ki mu je podelil viteški križec Franc Jožefovega reda na traku vojaškega zaslužnega križca kakor tudi duhovski zaslužni križec na belorodočem traku. Bogati upi padajo ž njim v grob. V cvetu svoje življenjske moči je podlegel vojni kurat Pintar v najzvestejšem izpolnjevanju dolžnosti vojnim naporom. Domobranski polk mu ohrani neminljiv in zvest spomin. Tudi on je umrl junaške smrti za cesarja in domovino.

Vdrgnenje z

v več nego stotisoč zahvalnih pismih in od mnogo zdravnikov priporočenim, bolečine tolažečim, poživljajočim rastlinskim esenčnim fluidom z zn.

Vam odstrani bolečine. 12 steklenic franko 6 kron od lekarnarja E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). Uporabljam ga zlasti pri revmatičnih in bolečinah vsled prehlajenja, ker

stori dobro!

Dnevne vesti.

Izpememba v politični službi. Okrajni komisar Matej Kakl pri okrajnem glavarstvu v Celovcu je bil prestavljen k deželni vladi, deželno-vladni koncipist dr. Lampersberger pri okrajnem glavarstvu v Volšperku k okrajnemu glavarstvu v Špitalu, deželno-vladni koncipist dr. Jožef Juvan pri okrajnem glavarstvu v Špitalu k okrajnemu glavarstvu v Celovcu in deželno-vladni koncipist dr. Anton Grubissich pri deželni vladi v Celovcu k okraj. glavarstvu v Volšperku.

Nova prebranja v Celovcu se vršijo od 28. do 31. majnika in sicer za letnike 1897 do 1893 dne 28., za letnike 1892 do 1878 dne 29., za letnike 1877 do 1870 dne 30. in za letnike 1869 do 1866 dne 31. majnika, vsakokrat ob 8. uri dopoldne pri Grümmerju.

Umrla je dne 18. t. m. Karolina Cenčič roj. Vidmar, soproga g. voditelja pisarne „Slovenske Straže“ v Ljubljani. Naše iskreno sožalje!

Smrtna kosa med štajersko duhovščino. Dne 20. t. m. je umrl v Št. Lovrencu nad Mariborom č. g. kaplan Jernej Štabuc. Dne 19. t. m. je umrl v bolnišnici usmiljenih bratov v Gradcu v starosti 46 let č. g. Anton Kovačič, kaplan v Vidmu ob Savi.

Šolski nadzornik v Belgradu. Za šolskega nadzornika v Belgradu je imenovan g. poročnik Stanko Majcen iz Maribora.

Štirikrat odlikovan. Slovenski junak, narednik J. Vrabc iz Koprive je že štirikrat odlikovan, z zlato ter dvema malima srebrnima kolajnama, a 22. t. m. so mu pripeli v Ljubljani veliko srebrno odlikovanje. Vrabc je težko ranjen.

Naše posojilnice in IV. vojno posojilo. Kljub temu, da so že za prejšnja tri vojna posojila slovenske hranilnice in posojilnice na Koroškem dale ogromne svote, zlasti zgornjedravske in ziljske posojilnice za I. posojilo, so tudi za IV. vojno posojilo podpisale lepo svoto. Samo pri „Zadružni zvezi v Ljubljani“ so naše posojilnice podpisale 40letnega amortizacijskega državnega posojila za K 77.600, 7letnih državnih zakladnic za K 421.000, skupaj torej za K 498.600.

Pri podružnici Ljubljanske kreditne banke v Celovcu so podpisale dve posojilnici svoto K 35.000. „Družba sv. Mohorja“ je podpisala zopet K 50.000. Tudi posamezniki so seveda pri večjih denarnih zavodih podpisali večje svote, tako da lahko rečemo: Koroški Slovenci smo v dejanju storili svojo domovinsko dolžnost!

Vojna razstava na Dunaju. V kratkem se otvori na Dunaju na cesarskem dvoru vojna razstava, ki bo pokazala našo vojno in gospodarsko moč. Tudi zaveznim državam, Nemčiji, Bolgariji in Turčiji bo dana prilika, da se bodo v velikem obsegu udeležile razstave. Potrebne stavbe so zgrajene in domala dovršene. Razstava bo gotovo imela lep uspeh in bodo zlasti nevtalci imeli priložnost, spoznati neovržno velemoč Avstro-Ogrske.

Proti denunciantom. Tiskovni urad c. in kr. vojnega ministrstva razgláša, da je višje armadno poveljstvo izdalo ukaz povzročitelje neutemeljenih denunciacij kaznovati z brezobzirno strogostjo.

Nemški Volksrat za Koroško je imel v nedeljo popoldne, 22. t. m., svoj občni zbor in je po daljšem posvetovanju in debati soglasno sklenil sledečo resolucijo: Občni zbor nemškega narodnega sveta za Koroško, ojačen po županih koroških mest in trgov, se zahvaljuje tistim krogom, ki so izdelali „velikonočni program“, najprisrčneje za veliki trud in zvesto obrambo opravičenih zahtev Nemcev v Avstriji. Zbor poziva zakonite zastopnike, v državnem in deželnem zboru kakor vse druge vplivne nemške narodnjake, da se pri nadaljnjih pogajanjih z različnimi nemškimi strankami, z vlado, z drugimi avstrijskimi narodi ali zastopniki Nemčije z vsemi silami za to zavzemajo, da se bodo sledeča načela nepremakljivo držala: 1. Samosvojnost Galicije in Dalmacije. — 2. Zakonito uveljavljanje nemškega državnega jezika. — 3. Varstvo in pospeševanje nemškega šolstva od države. — 4. Varstvo nemških nacionalnih in gospodarskih interesov v celi Avstriji od strani države. — 5. Izvedba notranjih reform. — 6. Uravnava naših odnošajev do Ogrske, Nemčije in sosednih držav.

Paramente kupovati pri zunanjih tvrdkah ni gospodarsko. Agenti, ki prihajajo z vzorci, konji, vozovi in kočijami, podražujejo cene, ker morajo seveda stroške trpeti kupovalci. Konečno gre denar še ven iz dežele. Trgovina s paramenti Društva sv. Jožefa v Celovcu prosi, da v potrebi zahtevate pošiljatev v izbiro. Bogata zaloga cerkvenega perila, paramentov, kovinskega blaga, potrebnim za velečastito duhovščino.

Odlikovani je bil Jožef Messner, c. kr. praporščak pri nekem deželnem strelnem polku, ki je bil učitelj v Tinjah, z zlatim zaslužnim križcem, ker je rešil po plazu zasute.

Artur pl. Görgey †. Dne 20. t. m. je po daljši bolezn umrl nekdanji ogrski puntarski general leta 1848. in 1849. Artur pl. Görgey, star 98 let. Potem, ko se je bil pri Vilagosu dne 13. avgusta 1849 udal, je več let živel „interniran“ v Celovcu, oziroma Vetrinju in se je za kakih 20 let smel zopet vrniti v domovino. Naš vladar ga je bil pomilostil.

Samo en četrt kilograma mesa ali masti dobi po ena oseba za ves teden v Berlinu.

Kazaze. Pri tukajšnji hranilnici in posojilnici se je podpisalo IV. vojnega posojila skupno znesek K 5800, in sicer je podpisala hranilnica na svoj lastni račun K 1000, ostalo pa 6 zasebnih strank. Prejšnjih vojnih posojil je bilo pri imenovanju zadrugi podpisanih samo K 200.

Janezu Kollerju iz Št. Lenarta pri Sedmih studencih v spomin, kateri je služil pri 4. dež. pešp. in ga je plaz dne 4. marca zasul. Ni te več med živimi, dragi moj tovariš, počivaš mirno v mili, domači zemlji, na pokopališču v Podturtju, kjer ni več nevarnosti pred sovražnikom, ne pred plazovi. Zate je končana vojska, sklenjen je večni mir, mir, katerega ne more kaliti več nobeno živo bitje. Počivaj v miru, spominjaj se mene, zapuščenega svojega nekdanjega tovariša. Tudi jaz se te spominjam, živo mi stopaš pred oči, ko sva kot rekruta pri eni in isti stotnji prenašala vse težave z enako udanostjo in drug drugega bodrila k potrpežljivosti. Ob mobilizaciji sva spet skupaj prišla na trdnjavo, kjer si ostal do zadnjega vzdihljeja, kako si bil priljubljen pri vseh s svojim mirnim vedenjem. Kolikokrat sva se pogovarjala o domačih razmerah, koliko si hrepenel po miru, da bi spet srečen bil pri svoji družini. Dokončal si, bela smrt te je zajela; ni te zadela krogla, ni te dosegla sablja, ne bajonet. Snežni plaz, ta pošast v planinah, po zimi. Pod tisto belo maso si moral končati svoje mlado življenje v izvrševanju svojih dolžnosti. Pri iskanju zasutega tovariša, zasulo te je z nekaterimi drugimi, in izginili ste izpred naših oči za vedno. Bog vam daj večni pokoj, uživajte sadove svojega trpljenja! Srčne pozdrave na vse čitatelje in naročnike vašega lista, pa tudi na vas, g. urednik, od četovodje Mihe Sadjaka.

Št. Rupert pri Velikovecu. (Sijajna slavnost.) Slavnostna predstava, katero so otroci naše „Narodne šole“ obenem z Marijino družbo dne 14. t. m. v tukajšnji šolski telovadnici na korist Rdečega križa napravili, se je zelo sijajno izvršila. Udeležba je bila kljub negotovemu vremenu prav dobra; število udeležencev se je cenilo na 500 oseb. Iz mesta Velikovec so našo slavnost počastile gospe odbornice Rdečega križa in več drugih odličnih gospa. Dasi je cela obsežna slavnost trajala tri ure, je vendar večina udeležencev vztrajala do konca. Bila je pa slavnost tudi velik dušni vžitek; oprema igralcev je bila zelo okusno napravljena, vsi igralci in igralke so svoje vloge naravnost dovršeno predstavljali, petje našega zbora je bilo zelo izborno. Gmotni vspeh je bil prav velik, vstopnine se je nabralo 237 kron, za naprsne igle se je med slavnostjo skupilo 50 kron in vojnih razglednic se je prodalo za 17 kron, skupaj 304 krone, pač sijajen dokaz za domoljubje našega slovenskega ljudstva. Udeleženci so bili s tako sijajno vspelo slavnostjo zelo zadovoljni, posebno so mestne gospe odkrito izrazile, da se čutijo nad sijajno slavnostjo prijetno iznenadene in izrekale željo, da bi se slavnost še ponovila. Iskrena hvala gg. pevcem in gospodičnam pevkam, vsem predstavljalcem posebno vrlim članicam vselej požrtvovalne naše Marijine družbe in čč. šolskim sestram, ki so s takim velikim trudom tako veliko slavnost priredile!

Št. Rupert pri Velikovecu. (Naznanilo.) Na od mnogo strani izraženo željo se bota v naši „Narodni šoli“ dne 1. rožnika t. l. to je na god Kristusovega vnebohoda ob 1/2. uri popoldne po blagoslovu lepi igri „Sv. Elizabeta“ in „V gospodinjinski šoli“ ponovili. Vstopnina, ki bo kakor zadnjič znašala za sedeže 1 krono, za stojišča 50 v, se bo vsa obrnila za naše begunce, ki živijo v naši okolici v zelo bednih razmerah. Častiti okoliški župniški uradi so naprošeni, da naj na Križno nedeljo oziroma na god Kristusovega vnebohoda to v cerkvi oznanijo. Slovenci in Slovenke, pridite tedaj na god Kristusovega vnebohoda v prav obilnem številu na slavnostno predstavo v našo „Narodno šolo“!

Brunca. (Vojakovo pismo.) Čast. gospod! Lepa hvala vam za poslano, katero sem z veseljem sprejel. Včeraj popoldne sem bil v cekvi sv. Antona; bila je tam v slovenskem jeziku pridiga in pete litanije. Solze so mi porosile oči, ko sem slišal na Dunaju slovensko petje. Jako veliko je bilo ljudi, samih Slovencev. Slovenske služkinje so jako priprosto obločene, pa tudi boljših ljudi ni manjkalo. Binkoštno nedeljo bode zopet slovenska božja služba, tedaj pa že gotovo ne bodem več tukaj. K sv. maši morem skoraj vsak dan iti. Najprisrčneje pozdrave vam pošilja Janez Kaiser z Rinkol pri Pliberku.

Južno bojišče, 28. 4.

Dragi gospod župnik! Pošiljam vam par vrstic, katere sem zložil, da bi pokazal, s kakšnim veseljem sprejemamo na bojišču prijateljska pisma in da spoznate naše zvesto srce.

Spomin na fante in možé, ki čuvamo ob Soči, prijatelji ponovili ste zdaj ob Veliki noči.

Hvala prijateljem zato, za ljube njih spomine! Spoznam. Iz srca je prišlo, in z mile domovine.

Voščili nam najboljše ste, pozdravov lepa števila, in kdor le ima prijatelje, dobil je tolažila.

Pred vsem nam vsakdo to želi, skor' bili bi rešeni, pa nam tako se ne mudi, prej Lahi bodo tepeni.

Tolažba vselej nam je b'la ljubih par vrstic z doma, zakaj tajil in skrival bi, kar je brez vsak'ga dvoma.

Zahrbtnost kaznovana bo, je sveta nam zarota. Zaslužili bolj's'ga pač niso, da se kaznuje zmota.

Tolažbe torej nam in vam!
In potrpljenje imejmo!
Sovražnik nas bo prosil sam.
Prej mi domov ne gremo.

Štriholan V. G.

Vojaška pisma.

Blizu neba.

(Od armadnega vrhovnega poveljstva dovoljeno.)

C. in kr. poročnik v rez. Cvetko Supanc piše dne 2. t. m. sledeče pismo svojemu bivšemu sošolcu:

Drugi maj, čitam v koledarju. Če bi ga pa ne imel, bi tudi ne vedel, da je že maj. Čas čudno beži in mi vsi na teh visočinah se ne zavedamo, kdaj končajo meseci, kako pretečejo tedni. Sami na strmih vrhah, okoli nas nižji in višji grebeni, pred nami enako obličje, vmes globoke, ozke dolinice in strma brezna. Nič, kot skala pri skali in vmes brezkončno sneženo polje. Globoko pod seboj zapaziš posamezna kruljeva drevesa, ki postajajo zmiraj gostejša, dokler se ne združijo proti dolini v črne gozdove. In na teh, skoraj tritisoč metrov visokih gorah, med večnim ledom in snegom, tako daleč od človeškega bitja od življenja, tako

silno oddaljen od zemlje in tako blizu nebes, tu smo mi smučarji gospodarji, to je naše kraljestvo. Po dolinah še vse spava, mi imamo že dan, zemljane že zagrinja v svoj pajčolan temna noč, mi imamo še dan, pod nami švigajo včasih bliski, mi imamo solnce. In to solnce! Kdor ni bil v tem času, v takih razmerah, vedno in vedno v takih visočinah, ne razume, kaj se pravi solnce. To je naše vse, naše življenje! Meni se zdi, da sem na teh hribih, na snegu in ledu postal še le človek. Tukaj je še le svoboda doma. In za to našo svobodo in svobodo teh svobodnih velikanzov žrtvuje vsak od nas vse. Ta boj tukaj s sovražnikom je lažji, kot boj z naravo. A ukrotili smo do sedaj oba sovražnika! — In že zahaja solnce, kakšno obličje ima to gorovje! Očaran strmiš in gledaš, popisati ne moreš. Pozabiš na vse, tudi na vojsko. Kako divno zopet, če priplava luna izza vzhoda, zopet nebeška krasota v drugi luči, in zopet veličastna sprememba, ako prvi solnčni žarki obsipavajo to dolomitsko skalovje, kot junaška pravljica iz daljnih, oživelih časov leži to gorovje pred teboj. In če stopiš vrh kakšnega velikana, kljubuješ vsemu, vremenu, mrazu, vetru, samo da vživaš to krasoto. Potem pa zatuli v zraku, granata priveslja po zraku čez greben. Sneg in kamenje, cele lavine drviyo v dolino. Sedaj se tudi ti velikani tresejo, votlo donijo, ker kaj takšnega še niso doživeli v celi dobi svojega večtisočletnega obstanka.

Tako je torej pri nas maja meseca. Samo daleč, daleč globoko iz doline se nam smeji nasproti zelenje, nas spominja, da je spomlad in nam vzbuja hrepenenje. Tu na teh visočinah se nam je odprla tudi pesniška žila in nastala je nova pesem, nova Santa Lucia po stari melodiji, ki smo jo že večkrat Italijanom zapeli. (Sledi pesem v italijanskem jeziku!) Cvetko Supanc
c. in kr. poročnik, Ski-Inf. Abt. I

Od sinje Adrije piše vojak D. V. svojemu domačemu župniku:

Prečastiti gospod župnik! Pozdravljeni! Vašo dopisnico z veseljem sprejel. Hvala! Sem precej zaposlen ter imam taka opravila, da se duševno zelo utrudim. Sem cenzor, magaciner in pisar. Včasih imam čez glavo opravka, da ne vem, česa bi se lotil. Sicer prehudo tudi ni. Zvečer, kadar sem prost, pa najraje grem malo na sprehod, da se glava ohladi. Nekaj časa sem redno vsak dan kupoval „Slovenca“, sedaj pa bolj poredkoma.

Sicer tu kaj posebnega ni. Gre vse po normalnem tiru naprej. Glede šol je skoro kot v mirnem času. Samo italijanski zračni ptiči nas pridejo včasih pozdravljati. Vržejo včasih tudi kako železo doli, a se malo zmenimo zanj. Škode še niso napravili nobene. Smo še precej varni tukaj. Ni nobenega vznemirjenja. Lani ob tem času sem doma sejal, letos pa od tu še nobeden ni šel na dopust. Sicer se nam nekaj obeta, a najprvo gredo samostojni gospodarji, kmečki sinovi pridemo še le pozneje na vrsto. Pa naj bo.

* Bojišče, dne 17./5. 1916.

Veselo sem te sprejel, ljubi moj „Mir“; ko sem te zagledal, sem te prijazno pozdravil ter z veseljem prečital, potem pa si odpotoval k drugim tvojim znancem, najprej k Gabrielu W. Vem, da te je tudi on z veseljem prečital, in potem si zopet romal v druge roke.

Dobivam še druge slovenske časopise pri Kranjcih, a najljubši si mi pa vendar ti, ki poročaš iz Koroškega, kjer tudi stoji moj dom.

O Italijanu pa skoro nimam kaj pisati;

včasih pošlje k nam kakšno granato, pa seveda nič ne zadene in krogla strmoglavi v prepad, mi se pa smejimo. A vse drugače je bilo lansko leto v Galiciji pri reki D.; pa mislim, da ne bodemo več dolgo lazili po teh hribih, vrgli bodemo izdajalca ob tla in mu razbili glavo.

Bog z nami in sreča junaška!

Naj ropoče in bobni,
Iz tisoč topov naj grmi,
Naj krogle križem žvižgajo,
Slovenci ne pobegnemo;
Sovražnika pobere strah
Pred nami kakor veter prah! *Liebnik L.*

Raznoterosti.

Cesar uslišal otroško prošnjo. V samostanski šoli v Hebu so se pripravljale deklice na prvo sv. obhajilo. Neki mali pridni deklici, ki se je posebno veselila tega dne, ni dala pokoja ena želja: Da bi bil ob njenem prvem sv. obhajilu navzoč tudi oče. Toda kako to doseči? Oče je vojak in služi tam daleč nekje cesarju. Če bi mu cesar dovolil priti tisti dan? Prosila bo! In dete sede in piše cesarju pismo, v katerem lepo prosi, da bi smel oče za dan njenega prvega sv. obhajila priti domov — vsaj za ta dan. Pisma si pa vseeno ne upa kar tako oddati na pošto. Obrne se na svojo učiteljico. Le-ta je ganjena in odpošlje otroško pismo tako, kakoršno je bilo, na dvorno pisarno. In glej, cesar ne zmore na tisoče in tisoče lepo sestavljenih prošenj, to je doseglo to okorno otroško pismo: Cesar je ukrenil, da naj dobi dekličin oče določeni dan dopust. — Nekaj podobnega so poročali iz Berolina: V poštnem nabiralniku nekega berlinskega predmestja so pred par tedni med drugimi pošiljatkami našli tudi drobno pisemce, na katerem je bil od okorne otroške roke v slabem pravopisu napisan naslov: „Na ljubega Boga v nebesih.“ Po vseh poštnih pravilih bi se bilo moralo poslati pisemce nazaj na pisca kot „za sedaj nevročljivo“; pa državna pošta ima tudi srce, ki je pač govorilo, ko so po predpisu odprli pisemce in našli v njem prošnjo, tako naravno in prisrčno, kakor more prositi Boga samo otrok. Osemletna Elza, hčerka že več mesecev na bojišču se nahajajočega črnovojnika (katerega žena s svojimi petirimi otroki stanuje v dotičnem predmestju), je prosila v pisemcu „ljubega Boga v nebesih“, da bi vendar že poslal domov očeta, ki je že tako dolgo od doma, „ker mamica veliko joka in je v treh tednih mamice in Marjetice rojstni dan...“ Ker ima državna pošta dobro srce, ni vrnila pisma „na ljubega Boga v nebesih“ kot nevročljivega nazaj mali Elzi, ampak je pisemce romalo k nekemu vojaškemu poveljstvu, po katerega ljubeznivem posredovanju pismo sicer ni bilo poslano naravnost na ljubega Boga, pač pa na naslov, kjer so izpolnili željo male Elze. Dan pred rojstnim dnem „mamice in Marjetice“ je že stal oče vojak na dopustu pred presrečnimi svojci, in mala Elza se je iz srca zahvaljevala ljubemu Bogu za uslišano molitev.

Morilec žensk Bela Kis. Pri dunajskem policijskem ravateljstvu se je oglasil vojak, ki jako dobro pozna budimpeštanskega morilca žensk Belo Kisa. Ta mož je izpovedal, da je bil Kis še v mesecu februarju na Ogrskem. Obenem je tudi izpovedal zelo obtežljivo za Kisovega prijatelja in sokrivca, aretiranelega policajca Nagyja.

Za bolečine tolažeča vdrgnjenja jemljimo Fellerjev antiseptični, bolečine tolažeči rastlinski esenčni fluid z zn. „Elsa-fluid“. 12 steklenic pošlje franko za 6 kron lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). Naj bi bilo vedno pri hiši. Od mnogo zdravnikov priporočeno. Daleč čez stotisoč zahvalnih pisem. (vc)

Schelli Pichler Celovec
Wienergasse 5

priporoča svojo veliko izbiro moških klobukov v vseh kakovostih in barvah po nizkih cenah.
Dobra in realna postrežba. Poprave točno in po cen.

Službo mežnarja

išče vojaščine prost mož, zdrav, oženjen, ki je enako službo že dalje časa opravljal. Zmožen je obeh deželnih jezikov. Vprašanje na upraviščtvu „Mira“, št. 21. Znamka naj se priloži.

V zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Izbrani spisi dr. Jožefa Vošnjaka

I. zvezek:

Troje angelskih češčenj.

Povest.

Cena: Mehko vez. 80 h, za družnike 60 h, po pošti franko 10 h več.

Ovčjo volno

v vsaki količini prejema v izdelavo za plačilo za lodnasto blago, koce in volno za vezenje po najcenejšem računanju za delo. Barve: siva, črna in rjava. Širokost 130 cm. — Tovarna za vdolavo ovčje volne **Jakob Pogatschnig, Velikovec.**

Paramenti!

Mašna oblačila v preprosti in tudi v bogati opremi, **dobro blago in poceni.**
Plašči za oerkvenika in ministrante, ovratni plaščki in štote zelo ceno.
Šmizete v različnih oblikah od 1 K naprej. **Komplet z ovratnim trakom** od K 2— do K 2'80, kakršen je izdelek.
Bireti v vsakršni obsežnosti po K 3'80, K 4—, K 4'80.
Rožaste svetilke za večno luč za patentovani steni.
Prosimo, da poizkusite, in prepričani smo, da bode te stalen odjemalec
oddelka za paramente, knjigarne in trgovine Jožefovega društva v Celovcu.

Vse blago iz prekuhane, kisline preste in neobtežene svile z barvanimi nitmi.

Slovenski molitveniki, oerkvene muzikantje, tudi Hladnikov.

ZDRAVA KRI!

Kri je splošna redilna tekočina, iz katere dobiva telo svoje redilne snovi. Če kri nima dovolj redilnih snovi, organi oslabijo in tako nastaja cela vrsta bolezni in bolehavosti, ki nam grenijo življenje.

To hudo vrsto je treba prodreti in to je le na enem mestu mogoče, namreč v izboljšanju in množenju krvi.

Po dolgoletnem učenju sem spisal knjigo, v kateri dokazujem, kako da se izboljšujejo kri in soki, kako se lahko bolje redimo, obvarujemo bolezni in jih odstranjujemo.

Čisto zastoj

pošljem vsakemu to dragoceno knjigo, ki piše ponjo! Tudi dam vsakemu priložnost, da se prepriča, kako je to mogoče, ne da bi za to izdal en vinar. Pišite takoj!

Ekspedicija operne lekarne, Budimpešta VI, odd. 477.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.